

Prædiken til 4. søndag efter påske

Joh. 16, 5-15

Så mød mig en skabelsens morgen
her midt i mit goldeste land
og knus mig i selvskheds ørken,
... at uro kan vendes til glæde,
min længsel til det, jeg formår:
At rejse mig nyskabt og leve
på jorden, mens dagene går. Amen.

Quo vadis? Hvor går du hen? som det klassiske latinske udtryk betyder: Quo Vadis? Hvor går vi hen, når vi dør og livsvandringen her er slut? Hvor går vi hen undervejs på hver vores livsvandring, når vi ikke klarer den alene? Når vi har brug for ord og tale, der kan sige os mere, end vi kan sige os selv og hjælpe os på vej i livet? Talsmanden, som Jesus taler om i sin afskedstale til sine disciple i de ord, vi hørte – Talsmanden, det er Helligånden. Guds gode ånd. Sandhedens ånd, der som Jesus siger det, skal overbevise verden om 1) synd og om 2) retfærdighed og om 3) dom. Disse tre.

Ad 1) "Om synd: at de ikke tror på mig," siger Jesus. Min bedstemor, som var en from indremissionsk vestjysk kvinde, havde hele jordens befolkning delt op i to grupper: De kristne, de troende – og hedningene, de ikke

-troende. Om sidstnævnte, sagde bedstemor, og uden tvivl af hjertet, hele sit varmt bankende Jesus-hjerte: "Det er synd", sagde bedstemor om hedningerne, "Det er synd, at de ikke tror på Jesus!" Ja, sådan kan man sige det. Jesus gør det, som sagt, selv.

2) "Om retfærdighed: at jeg går til Faderen, og I ser mig ikke mere", siger Jesus.

Det er ikke retfærdigt, at den og den går bort – siger vi. Det er retfærdigt, at Jesus gør det – at Jesus går bort – for Jesus går hjem. Det gør vi også, ifølge Jesus. Det gør vi også, med ham, når vi går bort.

Quo vadis? "Hvor går vi hen, når vi går?," synger Lars Lillholt i én af sine sange: "Nogen sir hjem til Gud / andre sir bare lyset går ud ... / Åh sig mig hvor går vi hen, når vi går?"

3) "Om dom: at denne verdens fyrste er dømt", siger Jesus. Dvs.: Den onde er dømt. Dommen ligger bagude, og vi befinder os i virkeligheden allerede nu i den bagvendte verden, som er Gudsrigets verden – den bagvendte verden, hvor dom kan blive til mod (sådan som ordet dom stavet bagfra bliver til netop mod!)

Og samtidig så er vi endnu undervejs, hvor vi af og til farer vild på vejen. Og er ind

imellem, hver især, i fare for helt at gå kold og gå død. Og trænger i dén grad til at blive opvarmede af gode ord og nærvær – både Guds og menneskers.

”De dybeste lag i mit hjerte / er længsel umålelig stor” (DDS 28,1), som vi synger det. Sådan er dét. Og som salmen også siger det, så er også længslen, må vi tro, lagt ned i vore hjerter af Gud. Og klinger sammen med Gud og al hans nådegave som åbning. En åbenhed mod det, der er større end alt vort eget.

Quo vadis? Jesus går til Faderen. Faderen og Sønnen som sammen med Ånden er den ene samme treenige Gud. Ånden taler ud af Jesus, af Jesu ånd – ”han”, siger Jesus om Ånden, ”han skal tage af mit og forkynde det for jer. Alt, hvad Faderen har, er mit ...”.

Ja. Og nu er det dit – og mit. Det er Ånden i det hele: At vi må tilegne os evangeliet: Gøre det til vores – til tro og livsmod i vort liv på livsvandringen her.

Det handler om tilegnelse – om at gøre noget til sit – ja – og gøre dit og mit til, at Jesu ord ikke skal være spildt, men spire og gro i vore hjerter og bære frugt i vore liv.

”Dette siger Gud Herren:” som vi hørte det med ordene fra profeten Ezekiel: ”Jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød”.

Hvor er det godt at kunne få truende forste-

ning og hårdhed afløst af hjertets blødhed og varme. Hvor er det dog godt at kunne blive varmet op. Som Allan Olsen synger det i omkvædet i sangen ”Vintersol”: ”Tænk, at de her horn ku stækkes / tænk, at vintersol ku vækkes / tænk, at de her 37,5 ku varmes op”! Ja: ”Tænk, at mørke helt ku glemmes / tænk, at de her sejl ku strammes / tænk (og så endnu engang:) tænk, at de her 37,5 ku varmes op.”

Det har vi brug for. Det trænger vi gang på gang til på hver vores livsvandring.

I bogen Kristendommens retorik, en storslået bog om ”Den kristne digtnings billedformer”, peger Erik A. Nielsen på et sted hos Paulus i Det Ny Testamente som den direkte fortsættelse af ordene fra Det Gamle Testamente af profeten Ezekiel om Guds Herrens ord: ”Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød”. Fortsættelsen lyder hos Paulus i hans 2. brev til menigheden i Korinth: ”Det kendes på jer, at I er et brev fra Kristus, ført i pennen af os, indskrevet ikke med blæk, men med den levende Guds Ånd, ikke på stentavler, men på kødtavler, nemlig menneskehjerner” (2 Kor 3, 3).

Stenene knuses. Loven gøres fri af sin forstening og føres ved Jesu opstandelse ind på levende kødhjerner. Her indskrives Gud sig. I det bløde og organiske.

”Dette er”, som Erik A. Nielsen med Helligåndens glød skriver det, ”Dette er den nye hellige ånds overstråling af al gammel og skræmmende fremmed helligkraft. Det er en

uhørt auraforvandling. Loven i hjertet er den nye lovbog, der levende og åndende ligger på legemets højalter” (s. 292). I hjertet, - i hjertet af mennesket indskrives Gud sig ved Ånden!

Eller lad mig prøve at fortælle det på en anden måde. Hvad Ånden gør. Og gør godt for.

Der er så mange, der har berettet om, hvad Søren Kierkegaard, har betydet for dem. Magister i sammenlignende litteratur, Monica Papazu, som er opvokset i Rumænien og i sin tid studerede her under det kommunistiske regime – og nu bor her i Danmark – skrev i en kronik i jubilæumsåret i 2013 under overskriften: ”Kierkegaard var vores lys i det kommunistiske mørke”:

”At læse Kierkegaard i et kommunistland, hvor enhver af vore handlinger og tanker var overvåget af systemet, og i en tid, hvor kristendommen var forfulgt, blev til et eksistentielt møde. Det var ikke en stemme fra fortiden, man hørte, men man mødte et menneske, som var vor samtidige, som forstod den rædsel, vi levede i, og som blæste liv og mod i vore bange sjæle. Vi var ikke længere alene”.

Monica Papazu skriver til sidst i kronikken om, hvordan Kierkegaard med sine ord, ”som er forkyndelsens ord”, rev ”de fængslende mure omkring os ned.”

”Man blev kaldt til menneskeværdighed, det vil sige til at leve som menneske, som Guds skabning, der tilhører Skaberen og skal for-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

holde sig til 'det Ubetingede'. Man var en samvittighed, og ingen jordisk magt kan sætte den ud kraft. Der, hvor der var splittelse, mistillid og frygt, lærte Kierkegaard os at se næsten, altså at se mennesket i lyset af Kristi kærlighed.

Når man læser Kierkegaard i nødens stund, bliver man særlig lydhør. I løgnens land – underkastet det system, som var løgneren ved magten – var der intet, man tørstede mere efter end et sandhedsord”.

”Sådan”, slutter Monica Papazu, ”Sådan, mere eller mindre i det skjulte, ved et filosofikursus, som var et de sjældne åndehuller i det lukkede land, byggede Kierkegaard vore sjæle op. Siden dengang har det for mig været en kærlighedens gæld at fortælle om Kierkegaard. Hvilket jeg også gør nu i hans jubilæumsår”.

Sådan, og på så mangfoldige frisættende og opbyggende måder, virker Ånden med bankende kødhjerter til følge. Varmt bankende hjerter, som er det vigtigste af alt på hver vores livsvandring.

Quo vadis? Hvor end du går, så gå med Gud! Gå med glæde! Gå med fred! Gå med Guds Ord indskrevet og tilegnet, og som alt andet godt fra Gud, bestemt til at gi's videre!

Amen.

Gudmund Rask Pedersen

Vær og Serridslev

Salmer:

747, 441, 28, 294, 208